

Arrest

nr. 214 936 van 9 januari 2019
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. JESPERS
Broederminstraat 38
2018 ANTWERPEN**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Sri Lankaanse nationaliteit te zijn, op 27 maart 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 maart 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 9 april 2018 met referentenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 september 2018 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 9 oktober 2018.

Gelet op de beschikking van 26 oktober 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 november 2018.

Gelet op arrest nr. 213 340 van 30 november 2018 waarbij de partijen worden opgeroepen om te verschijnen op de terechtzitting van 21 december 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat R. JESPERS en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Sri Lankaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 14 juni 2010 en heeft zich een vierde keer vluchteling verklaard op 23 januari 2018.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 21 februari 2018 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

1.3. Op 12 maart 2018 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag. Deze beslissing werd op dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Tamilsprekende moslim afkomstig uit Colombo, Sri Lanka. Op 14 juni 2010 diende u een eerste asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten. Uw problemen zouden dateren van 2008. U kreeg in 2008 van een vriend van uw vader een aanbod om illegale satelliettelefoons aan te kopen en te verkopen. Omdat de mensen die betrokken waren in deze handel uit de onderwereld kwamen trok u zich terug uit de deal. Daarna bleef men u lastig vallen en bedreigen. Op een avond werd u meegetrokken in een bestelbus en werd u in elkaar geslagen. U vermoedt dat de daders dezelfde personen zijn als diegene waarmee u handelde in satelliettelefoons. Nog in 2008 zou een zekere S.(...) u gevraagd hebben onderdak te verlenen aan enkele personen. U stemde toe en er verbleven verschillende mensen op verschillende momenten bij u thuis. Omdat uw vader dit niet apprecieerde bracht u de gasten uiteindelijk naar een lodge, waar u een kopie van uw identiteitskaart afgaf. In de periode tijdens en na deze bezoeken ondervond u geen problemen met deze zaak. Uw problemen begonnen op 14 februari 2010, de dag waarop S.(...) gearresteerd werd. De volgende dag kwamen vier mannen langs bij u thuis en in uw winkel. U bevond zich op dat moment in een andere stad. Uw neef, die in uw winkel werkte, werd ontvoerd. U vermoedt dat deze mannen op zoek waren naar u omdat u de gasten van S.(...) huisvestte. U denkt dat deze gasten banden hadden met de LTTE (Liberation Tigers of Tamil Eelam). U durfde niet terug te keren naar huis en diende ook geen klacht in bij de politie. Uw oom, de vader van uw ontvoerde neef, deed dit wel. U verliet Sri Lanka op 20 februari 2010.

Op 24 mei 2011 nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Het CGVS oordeelde dat uw beweerde problemen in Sri Lanka niet geloofwaardig zijn. Op 23 september 2011 werd de beslissing van het CGVS bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV).

Op 25 oktober 2011 diende u een tweede asielaanvraag in. Op 29 november 2011 nam de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) een beslissing tot weigering van inoverwegingname.

Op 27 mei 2015 diende u een derde asielaanvraag in. U verklaart nog steeds gevaar te lopen in Sri Lanka omwille van eerder aangehaalde problemen. Daarnaast zou u in België hebben deelgenomen aan activiteiten georganiseerd door een Tamil organisatie, gericht tegen de Sri Lankaanse overheid. Ter staving van uw derde asielaanvraag legde u volgende documenten neer: een attest van ‘Tamil Coordinating Committee’, een foto en enkele prints van artikelen met foto’s van betogingen.

Op 17 juli 2015 werd uw derde asielaanvraag door het CGVS in overweging genomen. Op 16 maart 2016 werd u echter een beslissing tot weigering van de vluchtelingestatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus betekend. U haalde namelijk geen nieuwe elementen aan omtrent de vervolging die u zou ervaren hebben in Sri Lanka. Wat betreft uw activiteiten binnen de Tamilgemeenschap werd vooreerst vastgesteld dat u zich valselijk had voorgedaan als een etnische Tamil, u bent echter een Sri Lankaanse moslim die de taal Tamil hanteert. Verder heeft u ook niet aangetoond dat uw activiteiten binnen de Tamilgemeenschap in België u in een slecht daglicht plaatsten bij de Sri Lankaanse autoriteiten. Op 13 oktober 2016 werd de beslissing van het CGVS bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV).

Op 23 januari 2018 diende u een vierde asielaanvraag in. Heden stelt u dat u beschuldigd wordt in een zaak over terrorisme.

U weet niet waarom uw naam in deze zaak gevallen is, maar u vermoedt dat dit iets te maken heeft met de arrestatie van S.(...). Sinds zijn arrestatie ontving u namelijk al verschillende arrestatiebevelen. U verklaart eveneens dat u niet meer deelneemt aan Tamilactiviteiten sinds een jaar aangezien het risico te groot zou zijn dat de Sri Lankaanse autoriteiten dit te weten zouden komen. Ter staving van uw asielaanvraag legt u de volgende originele documenten neer: een arrestatiebevel op uw naam, een convocatie door de rechtbank en een document met de aard van de beschuldiging.

B. Motivering

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw asielaanvraag niet in overweging genomen kan worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een meervoudige asielaanvraag bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de commissaris-generaal het asielverzoek niet in overweging.

Met betrekking tot de verklaringen die u aflegt en waarvan kan worden vastgesteld dat deze betrekking hebben op gebeurtenissen die volledig voortvloeien uit het asielaanvraag dat u in het kader van uw vorige aanvragen hebt uiteengezet, met name de vervolging die u ervaarde omwille van uw samenwerking met S.(...), moet worden beklemtoond dat uw vorige aanvraag door het CGVS werd afgewezen wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid en deze motieven door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werden bevestigd. Het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidige aanvraag louter bijkomende verklaringen aanhaalt die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, wijzigt hier niets aan en is op zich niet van aard om afbreuk te doen aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid.

Zo beweert u vooreerst dat er sinds de arrestatie van S.(...) reeds verschillende arrestatiebevelen tegen u werden uitgevaardigd. U legt hiervan echter slechts een exemplaar voor dat gedateerd is op 5 september 2017. U verklaarde evenwel in uw eerste asielaanvraag dat S.(...) reeds op 14 februari 2010 gearresteerd werd, nog voor uw vertrek uit Sri Lanka. Indien u reeds sinds de arrestatie van S.(...) verschillende arrestatiebevelen zou hebben ontvangen kan echter van u verwacht worden dat u hier al in uw eerdere asielaanvragen melding van zou hebben gemaakt, in casu quod non. Bovendien legt u heden slechts een arrestatiebevel voor dat gedateerd is in 2017. U beperkt zich dus tot naakte beweringen. U kan verder niet met zekerheid verklaren waarom er heden tegen u een arrestatiebevel werd uitgevaardigd en waarom u vernoemd werd in een terrorismezaak. Het verband dat u legt met S.(...) is, zoals u zelf verklaart, slechts een vermoeden. U legt hiervoor wel een document voor dat informatie zou bevatten over de aard van de beschuldiging, maar u kent de inhoud niet omdat het document in het Singalees werd opgesteld. U lijkt hierbij uit het oog te verliezen dat u heden internationale bescherming vraagt en dat u dus moet elementen aanhalen die het CGVS ervan kunnen overtuigen dat u bij eventuele terugkeer naar Sri Lanka vervolging dient te vrezen. Aangezien u niet eens de moeite nam om het document te laten vertalen, kan dan ook gesteld worden dat u omdat u geen idee heeft van de inhoud van dit document dit wijst op een volledige desinteresse in uw asielaanvraag die de ongeloofwaardigheid ervan nogmaals aantoonde. Verder is het opvallend dat het document over de aard van de beschuldigingen dateert van 27 februari 2017, de convocatie van de rechtbank van 13 maart 2017 en het arrestatiebevel van 5 september 2017. Toch diende u slechts op 23 januari 2018 een nieuwe asielaanvraag in. U beschikte dus reeds bijna een jaar over documenten die uw vermeende vervolging in Sri Lanka konden aantonen en toch wachtte u met het indienen van een nieuwe asielaanvraag. Uw laattijdige asielaanvraag ondermijnt dan ook wederom de oprechtheid van uw verklaringen.

Met betrekking tot de nieuwe documenten dat u aanbrengt, met name het arrestatiebevel, de convocatie door de rechtbank en de beschrijving van de aard van de beschuldiging, ter ondersteuning van de motieven die u naar aanleiding van uw vorige asielaanvraag hebt uiteengezet, moet eveneens worden vastgesteld dat uit informatie waarover het CGVS beschikt, en waarvan een bijlage in uw administratief dossier is gevoegd, blijkt dat er in uw land van herkomst een hoge graad van corruptie heerst en er allerhande documenten tegen betaling verkregen kunnen worden. Bijgevolg is de bewijswaarde van Sri Lankaans documenten bijzonder relatief en zijn deze op zich niet van dien aard om afbreuk te doen aan de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw aanvraag.

Hoe dan ook zijn de door u neergelegde documenten van gemeenrechtelijke aard en zijn zij bijgevolg vreemd aan de criteria zoals die zijn voordien in de Conventie van Genève, zijnde een vrees voor vervolging omwille van uw religie, etnische origine, politieke overtuiging, nationaliteit of het behoren tot een sociale groep. Het loutere aantonen van een strafprocedure die tegen u loopt is eveneens niet voldoende om te spreken van een reëel risico op ernstige schade. Een soevereine staat heeft immers het recht om redelijke maatregelen te nemen om de in het land vigerende wetgeving te handhaven.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

Volledigheidshalve wijst het CGVS op de algemene situatie in Sri Lanka alwaar de oorlog tussen de LTTE en het Sri Lankaanse leger in 2009 ten einde kwam. Hoewel de Sri Lankaanse overheid beducht blijft voor het heropleven van de LTTE, zijn er de laatste jaren oprechte stappen gezet in het bekomen van een verzoening tussen de verschillende gemeenschappen. U hebt als Tamilsprekende moslim aldus niet aannemelijk gemaakt dat uw relaas en uw beweerde vrees gegrond zijn in overeenstemming met het Vluchtelingenverdrag. Dienvolgens kunt u zich evenmin steunen op deze elementen teneinde aannemelijk te maken dat u in geval van een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. U brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in uw land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er zijn dus geen elementen in het dossier die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet verrechtvaardigen.

De informatie waarop het CGVS zich beroept in bovenstaande beslissing werd als bijlage aan het administratieve dossier toegevoegd (zie blauwe map).

Bij gebrek aan nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt, moet de commissaris-generaal, in overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, op een met redenen omklede wijze oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.

Het CGVS merkt hierbij op dat het in het kader van de haar op grond van de Vreemdelingenwet toegekende bevoegdheid uitsluitend uitspraak doet over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij het beoordelen of een verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel is de bevoegdheid van het CGVS bijgevolg beperkt tot een onderzoek van de elementen die verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen nieuwe elementen aan de orde zijn of door u zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een terugkeerbesluit naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel.

Wat de eventuele elementen betreft die geen verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, dient opgemerkt te worden dat het CGVS niet bevoegd is om na te gaan of deze elementen doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat u in het land waarnaar u zal worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Deze bevoegdheid behoort toe aan de Dienst Vreemdelingenzaken die de taak heeft om de verenigbaarheid van een mogelijke verwijderingsmaatregel met het non-refoulementbeginsel te onderzoeken. Bijgevolg is het CGVS niet in staat te oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat uw asielaanvraag niet in overweging kan worden genomen in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet.

Uw aandacht wordt gevestigd op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 15 dagen na de kennisgeving van de beslissing overeenkomstig artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 57/6/2, 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet), de materiële motiveringsverplichting zoals bedoeld in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald van het beginsel luidens welk elke administratieve beslissing gesteund moet zijn op in feite en in rechte juiste en pertinente motieven, het zorgvuldigheidsbeginsel, alsook een schending van de redelijke termijn, voert verzoeker aan dat de bestreden beslissing werd genomen buiten de door de wet voorziene termijn van acht werkdagen, wat volgens hem een substantiële onregelmatigheid uitmaakt, en dat *in casu* de redelijke termijn overschreden is. Hij licht toe: "*Artikel 57/6/2 voorlaatste alinea vreemdelingenwet bepaalt dat de hier bestreden beslissing moet getroffen worden binnen de acht werkdagen na verzending van het asielverzoek door de minister of diens gemachtigde.*

De asielaanvraag werd ingediend op 23.1.2018.

De overdracht van het dossier aan CGVS had plaats op 21.2.2018. Er diende bijgevolg uiterlijk 5 maart 2018 (achtste werkdag) een beslissing te worden getroffen.

De hier bestreden beslissing is genomen op 12 maart 2018, en werd ter kennis gebracht op 12 maart 2013. Zij valt ruim buiten de termijn van acht werkdagen.

De beslissing is dan ook door haar laattijdigheid in strijd met de wet en dient vernietigd te worden, daar er een substantiële onregelmatigheid aan kleeft.

De wet schrijft een termijn van acht dagen voor. In casu is de beslissing genomen 13 werkdagen na de toezending van het dossier door DVZ aan CGVS en bijgevolg ruim buiten de door de wet voorziene termijn van acht werkdagen.

Gaat het hier om een termijn van verval of om een termijn van orde?

Verzoeker wijst er op dat in de wet niets is bepaald, en bijvoorbeeld evenmin voor bijvoorbeeld de termijn bepaald in artikel 39/57 vreemdelingenwet, die aan verzoeker een termijn oplegt binnen dewelke hij zijn verzoek bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet indienen. Maar van die termijn wordt gebruikelijk aanvaard dat het om een vervaltermijn gaat.

"Vaak worden er termijnen voorgeschreven aan de overheid, maar de regelgever zegt meestal niets over de aard van de termijn, zodat de vraag rijst hoe men kan weten of een bepaalde termijn een termijn van verval dan wel van orde is? Het kernwoord is hier de rechtszekerheid: zodra de wetgever, louter door het verstrijken van een termijn, rechtszekerheid heeft willen verschaffen in deze of gene zin, gaat het om een termijn van verval."

(I. Opdebeek, e.a. Beginselen van behoorlijk bestuur, Die Keure, Brugge 2006, p. 400).

Verzoeker is van mening dat de termijn van acht dagen van artikel 57/6/2 vreemdelingenwet effectief als een termijn van verval dient aanzien te worden. De termijn is immers ingesteld om zekerheid te geven over het al of niet in overwegingnemen van een meervoudige asielaanvraag. Deze zekerheid betreft zowel de asielaanvrager zelf, als de overheid. Voor een asielaanvrager (in een gesloten centrum) is het van groot belang om op korte termijn zekerheid te krijgen over het feit of zijn asielaanvraag al of niet in overweging wordt genomen. Het betreft immers een persoonlijke toestand die als basis artikel 3 EVRM en de Conventie van Genève op de vluchtelingen heeft. Voor de overheid is het eveneens van belang dat deze op die korte termijn zekerheid krijgt of de asielaanvraag al of niet in overweging wordt genomen, daar dit voor zijn uitvoerende bevoegdheden grote gevolgen heeft, met name de mogelijkheid en de zekerheid voor betrokkene om zijn asielaanvraag al of niet een verder verloop te laten kennen. Eén van beide belangen volstaat om te stellen dat het louter verstrijken van de termijn een zaak van rechtszekerheid is.

Minstens verzoeker heeft vanuit de rechtszekerheid belang bij de termijn van acht werkdagen.

Het is niet omdat er geen formele sanctie is voorzien in de wet dat de logische consequentie er in bestaat dat de meervoudige asielaanvraag wel in overweging wordt genomen, daar dit het wettelijk (logische) gevolg is wanneer geen (tijdige) beslissing wordt genomen.

Artikel 39/2, tweede lid vreemdelingenwet geeft uw Raad de bevoegdheid de beslissing te hervormen of te vernietigen, met inbegrip om te oordelen dat de asielaanvraag in overweging moet worden genomen, en dit laatste kan niet enkel het gevolg zijn van elementen ten gronde, maar ook van elementen die betrekking hebben op de schending van de door de wet bepaalde termijnen.

De bevoegdheid van de Raad is in die zin dus niet beperkt tot een loutere beoordeling van de motieven die ten gronde door de CGVS ontwikkeld zijn.

Ondergeschikt stelt verzoeker dat zelfs zo het gaat om een termijn van orde, het om een na te leven termijn gaat en dient geoordeeld te worden vanuit het principe van het respecteren van de redelijke termijn als regel van behoorlijk bestuur.

"Een termijn van orde kan echter niet onbeperkt worden overschreden. Subsidiar blijft de overheid immers gebonden door de redelijke termijn. Een overschrijding van een termijn van orde met twee jaar en zeven maanden is onredelijk en tast de eindbeslissing aan door onwettigheid."

(I.Opdebeek, e.a., Beginselen van behoorlijk bestuur, Die Keure Brugge 2006, p. 398-399).

Verzoeker is van mening dat ook in casu de redelijke termijn overschreden is. De vooropgestelde termijn van acht werkdagen is een korte termijn, rekening houdend met de termijnbepalingen in het vreemdelingenrecht. Het gaat om (één van) de kortste termijnen in het vreemdelingenrecht. Een overschrijding van die termijn met ongeveer 5 dagen, is een overschrijding van 62,5 %. Dit is niet redelijk.

Om die reden is de beslissing onwettig. Een onwettige beslissing heeft voor gevolg dat moet worden teruggegrepen naar wat conform de wet in de normale procedure moet beslist worden, in casu, de inoverwegingname."

2.2. In een tweede middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 48/3, 48/4 en 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, de materiële motiveringsverplichting zoals bedoeld in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald van het beginsel luidens welk elke administratieve beslissing gesteund moet zijn op in feite en in rechte juiste en pertinente motieven, het zorgvuldigheidsbeginsel, het vertrouwensbeginsel en artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM), voert verzoeker aan dat hij wel degelijk nieuwe elementen heeft aangebracht, die volgens hem in de bestreden beslissing niet ernstig worden onderzocht, en onderneemt hij een poging om de motieven van de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen.

Hij formuleert zijn verweer als volgt: "(...) 2.

De bestreden beslissing stelt dat de verklaringen van verzoeker volledig voortvloeien uit het asielrelaas dat hij in het kader van de vorige asielverzoeken heeft uiteengezet.

Dit is op zich geen motief; integendeel, zou dit motief eerder de geloofwaardigheid van het relaas van verzoeker bevestigen, in die zin dat hij standvastig is in zijn verklaringen.

De vraag die door artikel 57/6/2 vreemdelingenwet moet beoordeeld worden is deze naar nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij erkend wordt.

Meer inhoudelijk stelt de bestreden beslissing dat verzoeker spreekt over meerdere arrestatiebevelen, maar er slechts één voorlegt, dat hij zich in die zin beperkt tot naakte beweringen.

Verzoeker heeft verklaard dat er inderdaad meerdere arrestatiebevelen werden uitgevaardigd, doch hij kon via zijn familie slechts één, met name het meest recente, bekomen. De familie kon niet in het bezit komen van die eerdere arrestatiebevelen en kon ze dan ook niet doorzenden.

Verzoeker zou niet kunnen verklaren waarom hij nu van terrorisme zou beschuldigd worden. Verzoeker heeft wel verklaard dat hij vermoedt dat dit te maken heeft met S.(...). Verzoeker heeft niet verklaard dat hij de inhoud van het document dat informatie over die beschuldiging bevat niet zou kennen, maar wel dat hij dit niet persoonlijk heeft kunnen lezen daar hij geen Singalees kan lezen. Er werd hem wel door een vriend vertaald wat er in het document stond. Wat verzoeker verklaard heeft is niet dat hij niet weet dat het over terrorisme gaat, maar wel dat hij effectief niet kan verklaren waarom hij hiervan beticht wordt, en dat hij enkel vermoedt dat het met S.(...) te maken heeft.

Het is te ver gezocht, zoals de beslissing doet, dat het feit dat verzoeker het document niet heeft laten vertalen, zou getuigen van desinteresse in zijn asielrelaas.

Hij heeft dit niet laten vertalen omdat hij de inhoud kende en deze ook heeft kunnen meedelen in zijn relaas aan DVZ. Hij zal zorgen voor een officiële vertaling.

De beslissing maakt een belangrijk motief van het gegeven dat verzoeker bijna een jaar over de documenten over vermeende vervolging beschikte en dan slechts op 23 januari 2018 een aanvraag deed.

Verzoeker heeft bij zijn familie naar die documenten gevraagd; die werden hem opgezonden met een brief afgestempeld op 12.11.2017; de originele enveloppe is afgegeven bij DVZ; de drie documenten werden met die brief aan verzoeker overgemaakt; het arrestatiebevel dateert van 5.9.2017. Eens dit document bekomen via de advocaat werd heeft de familie alles opgezonden. Het is dan ook niet onlogisch dat verzoeker in januari 2018 een aanvraag doet. Het had immers geen zin om zonder enig nieuw document een aanvraag te doen.

Het motief dat lang gewacht werd met de aanvraag gaat niet op.

3.

De nieuwe documenten worden door de bestreden beslissing niet ernstig onderzocht. Er wordt gesteld dat er in Sri Lanka een hoge graad van corruptie heerst en allerhande documenten tegen betaling kunnen verkregen worden en de documenten bijgevolg bijzonder relatief zijn.

Verzoeker kan dit motief niet aanvaarden. Er kan niet zonder enig en een minimaal onderzoek naar de echtheid en inhoud van de documenten gesteld worden dat zij 'relatief zijn en mogelijk in de sfeer van corruptie bekomen werden.

Tot bewijs van valsheid dient een document als echt te worden beschouwd. Minstens dient het op de inhoud te worden onderzocht en beoordeeld. De bestreden beslissing doet dit niet.

Verzoeker heeft nieuwe documenten voorgebracht. Er is niet betwist dat er dus nieuwe elementen zijn. Verzoeker stelt verder dat deze documenten de kans aanzienlijk groter maken dat hij als asielzoeker kan erkend worden.

Het betreft volgende documenten (kopij gevoegd in bijlage):

-document 1: enveloppe met poststempel Sri Lanka 12.11.2017; origineel neergelegd bij DVZ;

Dit document bewijst de toezending.

-document 2: warrant of Arrest van 5.9.2017; referte: HW 524/C140/2017. is deels in het Engels; vermelding van de naam van verzoeker, van het misdrijf waarvoor het arrestatiebevel is uitgeschreven; dit document bevat ook de stempel van de advocaat in Sri Lanka, S.A.S. S.(...) met kantoor Bandaragama Road, Jamburaliya, Piliyandala.

Dit document bewijst de vrees voor gevangenneming.

-document 3: beslissing rechtbank inbeschuldigingstelling; gedateerd op 27.2.2017; referte: 40/2017; stempel advocaat; drie betichten; 1° is S.(...), 2° is verzoeker, 3° persoon niet door verzoeker gekend.

Dit document bewijst de vrees voor vervolging.

-document 4: toelichting betichtingen; gedateerd op 13.3.2017; referte: HW524/C140/2017;

Dit document bewijst de vrees van verzoeker dat hij vervolgd wordt op basis van de betwiste (zie verder) terrorismewet (PTA).

Deze documenten tonen de ernst aan van de vervolging in Sri Lanka.

Deze documenten werden voorheen nooit ingediend omdat verzoeker er toen niet over beschikte of kan beschikken gezien de data waarop zij afgeleverd werden.

Het gaat om documenten die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoeker in aanmerking komt voor erkenning als asielzoeker.

Ten onrechte stelt de beslissing dat de documenten van gemeenrechtelijke aard zijn en vreemd zouden zijn aan de criteria van de Conventie van Genève. Een 'loutere strafprocedure is niet voldoende om te spreken van een reëel risico'. Verzoeker betwist dit motief. Politieke vervolging geschiedt op basis van het gemeenrechtelijk misdrijf 'terrorisme'. Dit is een algemeen verschijnsel. Op zich is het bijgevolg geen motief dat het formeel om gemeenrecht zou gaan.

Verzoeker verwijst naar het verder geciteerde rapport van Amnesty International 2017-2018 waarin ook specifiek het betwist karakter van de PTA en de gevaarlijke toepassing ervan tegenover minderheden wordt gehegeld."

Vervolgens gaat verzoeker in op de actuele situatie in Sri Lanka. Hij betwist de motivering van de bestreden beslissing waar wordt gesteld dat de oorlog tussen de LTTE en het Sri Lankaanse leger in 2009 ten einde kwam en dat er de laatste jaren oprechte stappen gezet zijn in het bekomen van een verzoening. Hij verwijst in dit verband naar het jaarrapport 2017-2018 van Amnesty International, waaruit volgens verzoeker duidelijk blijkt dat wat in de bestreden beslissing is opgenomen onjuist, minstens eenzijdig is. In het rapport wordt ook meer in detail ingegaan op het in hechtenis nemen op basis van de PTA van Tamils die ervan verdacht worden banden te hebben met de LTTE, hun verlengde administratieve hechtenis, het gegeven dat de bewijslast bij hen ligt, dat zij onder foltering bekentenissen hebben afgelegd, dat 100 gevangenen die niet schuldig werden verklaard nog steeds in hechtenis vertoeven, waarvan sommigen al 10 jaar en dat Sri Lanka zich in 2015 geëngageerd had de PTA te vervangen door een wetgeving conform de internationale normen maar dit nog steeds niet gebeurd is. Ook wijst het rapport nog op foltering en andere onmenselijke behandelingen, excessief grijpen naar geweld tegen manifestanten, geforceerde verdwijningen, straffeloosheid van de schenders van het humanitair recht en discriminatie op etnische en religieuze gronden.

Verzoeker benadrukt dat hij een Tamilsprekende moslim is afkomstig uit Colombo en dat hij behoort tot een etnische en religieuze minderheid, precies één van de groepen die nog steeds gevisieerd worden. De bestreden beslissing miskent dit gegeven volledig, aldus verzoeker, die er nog op wijst dat er recent (maart 2018) een heropflakking is van het conflict tussen boeddhistische monniken en moslims, waarbij die monniken aanvallen uitvoeren op de moslims. Begin maart 2018 werd in Sri Lanka de noodtoestand afgekondigd en het nationale leger ingezet om rellen tussen boeddhisten en moslims de kop in te drukken. Hij citeert in dit verband uitvoerig uit het artikel *“De vredelievende boeddhist verliest rap zijn onschuld”* van 8 maart 2018.

Verzoeker voegt hier nog aan toe dat bij de beoordeling van het verzoek om internationale bescherming ook rekening moet worden gehouden met de toestand in Sri Lanka en dit in relatie tot de specifieke kenmerken in zijn persoon. Hij verwijst in dit verband naar de arresten nr. 196 023 en 196 024 van 30 november 2017 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waar het ging om meervoudige asielaanvragen van Afghaanse asielzoekers. Hij wijst er in dit kader op dat hij sedert februari 2010, thans ruim acht jaar, buiten Sri Lanka is. Hij is volledig aangepast aan de Westerse samenleving. Wat geldt voor Afghanistan met betrekking tot de aanpak van terugkeerders die attitudes hebben die wijzen op verwestering, geldt naar mening van verzoeker ook voor Sri Lanka. Ook terugkeerders riskeren daar om door het regime gearresteerd, gevangen genomen en gefolterd te worden en door de conservatieve boeddhisten aangevallen te worden. Ter staving van zijn betoog citeert verzoeker uit het Ambtsbericht Nederland 2014. Ook dit aspect is niet onderzocht in de bestreden beslissing, aldus verzoeker, die zich beroept op het risico op schending van artikel 3 van het EVRM in geval van terugkeer.

2.3. In een derde middel, afgeleid uit de schending van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, de materiële motiveringsverplichting zoals bedoeld in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald van het beginsel luidens welk elke administratieve beslissing gesteund moet zijn op in feite en in rechte juiste en pertinente motieven, het zorgvuldigheidsbeginsel, het vertrouwensbeginsel en artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM), stelt verzoeker in aanmerking te komen voor de subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) en c) van de Vreemdelingenwet. Hij licht toe: *“Uit de beslissing blijkt niet dat er een enig onderzoek is gebeurd naar de geloofwaardigheid van de aanvraag tot subsidiaire bescherming.*

Buiten een 'volledigheidshalve' verwijzing naar de toestand in Sri Lanka bevat de beslissing geen enkel onderzoek naar de noodzaak op subsidiaire bescherming.

Er wordt in dit onderdeel op geen enkele wijze rekening gehouden met de specifieke gegevens eigen aan de persoon van verzoeker, ondermeer zijn verwestering. Evenmin werd rekening gehouden met de recente heropflakking van het conflict tussen boeddhisten en minderheden in Sri Lanka.

In die zin diende de subsidiaire bescherming specifiek onderzocht te worden. Dit gebeurde niet.

De subsidiaire bescherming kan niet zonder ernstige motivering afgewezen worden.

Verzoeker verwijst eveneens naar de argumenten ontwikkeld in het tweede middel. Deze zijn in ondergeschikte orde minstens van toepassing op het verzoek tot subsidiaire bescherming.

De weigeringsbeslissing houdt een schending in van artikel 3 EVRM.”

2.4.1. Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende stavingstukken gevoegd: een uittreksel uit het Amnesty International Rapport 2017/18, vier documenten die verzoeker heeft neergelegd ter ondersteuning van zijn vierde verzoek om internationale bescherming (een enveloppe met poststempel Sri Lanka dd. 12 november 2017, een warrant of arrest dd. 5 september 2017, een beslissing van de rechtbank inbeschuldigingstelling dd. 27 februari 2017 en een document met toelichting van de betichtingen dd. 13 maart 2017) en een vrije vertaling in het Engels van deze documenten.

Bij aangetekend schrijven van 26 november 2018 legt verzoekende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota met volgende nieuwe elementen neer: een vertaling in het Engels van de stukken 3b, 3c en 3d toegevoegd aan het verzoekschrift.

2.4.2. Op 17 december 2018 laat verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet aan de Raad een aanvullende nota met volgende nieuwe elementen geworden: de COI Focus *“Sri Lanka. Risico bij terugkeer”* van 29 mei 2018.

2.5. De Raad merkt vooreerst op dat de beschikking van 26 september 2018 wordt ingetrokken.

2.6. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoeker in het kader van zijn huidig vierde verzoek om internationale bescherming verklaart dat hij beschuldigd wordt in een zaak over terrorisme. Hij vermoedt dat het iets te maken heeft met de arrestatie van S. die plaatsvond op 14 februari 2010.

In het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming nam de commissaris-generaal op 23 mei 2011 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat zijn beweerde problemen in Sri Lanka niet geloofwaardig zijn. Deze beslissing werd bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in zijn arrest nr. 67 190 van 23 september 2011. Verzoekers tweede verzoek om internationale bescherming werd door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet in overweging genomen. In het kader van zijn derde verzoek om internationale bescherming nam de commissaris-generaal op 15 maart 2016 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat hij geen nieuwe elementen aanhaalde omtrent de vervolging die hij zou ervaren hebben in Sri Lanka. Deze beslissing werd bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in zijn arrest nr. 176 303 van 13 oktober 2016.

De Raad is niet bevoegd om naar aanleiding van de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming, de beslissingen met betrekking tot vorige verzoeken om internationale bescherming nogmaals te beoordelen in beroep. De Raad heeft immers niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken om internationale bescherming werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep er tegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen.

2.7. Verzoeker legt ter ondersteuning van zijn huidig volgend verzoek om internationale bescherming de volgende documenten neer: een arrestatiebevel op zijn naam, een convocatie door de rechtbank, een document met de aard van de beschuldiging en een enveloppe.

(Oud) Artikel 57/6/2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidde als volgt:

“Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag.”

Deze bepaling werd *mutatis mutandis* ondergebracht in artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet (BS 12 maart 2018):

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming in overweging te nemen, thans ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen *an sich* bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (*Parl.St. Kamer*, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming, heeft geen enkele impact op de *ratio legis* die leidde tot de invoering van (oud) artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de commissaris-generaal (*Parl.St. Kamer*, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116).

2.8. Waar verzoeker laat gelden dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet overging tot het nemen van de bestreden beslissing binnen de door artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet gestelde termijn van acht dagen, wijst de Raad erop dat zoals bepaald in het ten tijde van de bestreden beslissing geldende artikel 57/6/2, tweede en derde lid als volgt luidde:

“De in het eerste lid bedoelde beslissing moet worden getroffen binnen een termijn van acht werkdagen, zijnde iedere dag, behalve een zaterdag, zondag of wettelijke feestdag, na verzending van het asiolverzoek door de minister of diens gemachtigde.

Indien de vreemdeling zich bevindt in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8, § 1, en 74/9, § § 2 en 3, of het voorwerp uitmaakt van een veiligheidsmaatregel zoals bedoeld in artikel 68, moet de in het eerste lid bedoelde beslissing worden getroffen binnen twee werkdagen, zijnde iedere dag, behalve een zaterdag, zondag of wettelijke feestdag, nadat de minister of diens gemachtigde het asiolverzoek heeft overgezonden.” Dit betreffen evenwel termijnen van orde en de Vreemdelingenwet voorziet geen sanctie indien deze termijnen worden overschreden. Evenmin kan uit het niet nemen van een beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag binnen de door artikel 57/6/2 gestelde termijnen worden afgeleid dat de asielaanvraag wél in overweging dient te worden genomen. Ook de inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag door de commissaris-generaal vereist immers een uitdrukkelijke beslissing en kan derhalve niet worden vermoed.

Evenmin kan verzoeker worden gevolgd waar hij stelt dat de commissaris-generaal het principe van de redelijke termijn als regel van behoorlijk bestuur niet gerespecteerd heeft. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 23 januari 2018 zijn vierde verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, op 21 februari werd het dossier van verzoeker overgemaakt aan het Commissariaat-generaal en nog geen maand later, op 12 maart 2018, nam de commissaris-generaal zijn beslissing. Dat er sprake zou zijn van een onredelijke overschrijding van de termijn, is allesbehalve ernstig te noemen.

2.9. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot de conclusie komt dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt.

Verzoeker kan echter worden gevolgd waar hij in het verzoekschrift stelt dat hij wel degelijk nieuwe elementen heeft aangebracht en aanvoert dat de door hem in het kader van onderhavig verzoek om internationale bescherming neergelegde nieuwe documenten in de bestreden beslissing niet ernstig werden onderzocht. Uit de door verzoeker bijgebrachte documenten blijkt dat hij beschuldigd wordt in een zaak over terrorisme. Dit betreft *in casu* ontegensprekelijk een nieuw element dat rechtvaardigt dat verzoekers vierde verzoek om internationale bescherming in overweging wordt genomen teneinde dit nieuw element ten gronde te onderzoeken. De Raad kan na lezing van de bestreden beslissing slechts vaststellen dat een dergelijk onderzoek niet heeft plaatsgevonden. Nergens uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt dat de door verzoeker neergelegde documenten inhoudelijk werden onderzocht. De Raad merkt hierbij nog op dat de behandeling van huidige zaak werd uitgesteld naar de terechtzitting van 21 december 2018 teneinde verwerende partij de mogelijkheid te bieden om eventuele bijkomende opmerkingen te formuleren omtrent de door verzoekende partij neergelegde documenten, zeker nu de verzoekende partij zelf de vertalingen indient.

Verwerende partij heeft echter nagelaten dit te doen en maakte bij aanvullende nota van 17 december 2018 slechts de COI Focus "*Sri Lanka. Risico bij terugkeer*" van 29 mei 2018 over. Aangezien uit de door verzoeker voorgelegde documenten, *in casu* een arrestatiebevel, een convocatie door de rechtbank en een document met de aard van de beschuldiging, blijkt dat hij beschuldigd wordt in een zaak van terrorisme, kan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bovendien niet worden gevolgd in diens oordeel dat de door verzoeker neergelegde documenten van gemeenrechtelijke aard zijn en bijgevolg vreemd zijn aan de criteria bepaald in de Conventie van Genève.

De Raad wijst op artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt: "*De met het onderzoek belaste instanties beoordelen het verzoek op individuele, objectieve en onpartijdige wijze en houden rekening met de volgende elementen :*

- a) alle relevante feiten in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen van het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast;*
- b) de door de verzoeker afgelegde verklaring en overgelegde documenten, samen met informatie over de vraag of de verzoeker aan vervolging of ernstige schade is blootgesteld of blootgesteld zou kunnen worden;*
- c) de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, waartoe factoren behoren zoals achtergrond, geslacht en leeftijd, teneinde te beoordelen of op basis van de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, de daden waaraan hij blootgesteld is of blootgesteld zou kunnen worden, met vervolging of ernstige schade, overeenkomen;*
- d) de vraag of de verzoeker, sedert hij zijn land van herkomst heeft verlaten, al dan niet activiteiten heeft uitgeoefend, die hem zouden kunnen blootstellen aan vervolging of ernstige schade indien hij naar zijn land van herkomst zou terugkeren;*
- e) de vraag of in redelijkheid kan worden verwacht dat de verzoeker zich onder de bescherming kan stellen van een ander land waarvan hij de nationaliteit kan invoeren."*

Deze verplichting tot gedegen onderzoek rust niet enkel op de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen doch tevens op de Raad. Het komt echter niet aan de Raad toe om de door verzoeker neergelegde documenten op hun inhoud te onderzoeken in het kader van een beroep tegen een beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag. Het ontbreekt de Raad te dezen overigens aan een eigen onderzoeksbevoegdheid. Het komt daarom aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen toe om een dergelijk onderzoek te voeren.

Bij het ontbreken van een dergelijk onderzoek wordt de Raad in de onmogelijkheid gesteld te beoordelen of er in het kader van onderhavig vierde verzoek om internationale bescherming nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

In acht genomen wat voorafgaat en mede in aanmerking genomen dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de nodige onderzoeksbevoegdheid ontbeert, ontbreekt het de Raad aldus aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen. Bijgevolg dient de bestreden beslissing overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet te worden vernietigd.

Voorgaande vaststellingen volstaan om de overige in het verzoekschrift aangevoerde middelen en grieven niet verder te onderzoeken.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 12 maart 2018 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen januari tweeduizend negentien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

M.-C. GOETHALS